

‘ROBBENOORD’ 2017 OP ZONDAG 12 NOVEMBER

De eerste Dokmoddertocht, ook wel mountainbiken genoemd, zit er weer op. ‘Robbenoord’ start voor de tweede keer bij de firma (familie?) Van Bodegom, Loon- en aannemingsbedrijf Cultuurtechniek, Grond, Weg- en Waterbouw en Verkeertechnieken, aan de Oosterkwelweg te Wieringerwerf.

Als vorig jaar voetbalclub Wiron in Den Oever toedeledokie roept en we er niet meer terecht kunnen, moet je een andere start- en finishplek zoeken. En dat is niet eenvoudig maar enig vastbijten is de jongens van de *winter* niet vreemd. Bij de Van Bodegommetjes vinden ze een warm onthaal, hoewel het in die gigantische loodsen, hallen en schuren natuurlijk niet warm wil worden. Er staat voor de leek duizelingwekkend veel ondefinieerbaar weg- en waterbouwapparatuur, tractoren met achterwielen zo groot als een uit de kluiten gewassen mountainbiker. De rode gevaartes - de trekkers - kosten tussen 100.000 en 200.000 euro per stuk.

Op zaterdagmiddag voorafgaand kiezen de *wintermannen* inclusief de vijf pijlmannen domicilie aan de nattige Oosterkwelweg om de boel in te ruimen, klaar te zetten en zo nodig schoon te maken. Sta- en starttafels, percolatoren voor de koffie, inschrijfboeken, pennen, papieren, twee stratenmakerhamers, kisten met pijlen, de verlotingsfiets en andere prijzen, gevarenbordjes, sterke rugzakken, kilometers lint, houten paaltjes en attentiebordjes en wat niet al. Zakken lokale piepers liggen hoog opgetast onder een groot aanplakbiljet waarop een Goed Doel vermeld is. Vijf kilo voor vijf euro, meenemen maar, de charitatieve kas spekkend. We kunnen op pad, kortom.

De pijlboeven trekken de wijde Wieringerwereld van het Robbenoord- en Dijkgatsbos in om de routes - 30 en 40 kilometer - te markeren. Het aantal pijlen - links, rechts en rechtdoor - is nauwgezet door een clubnotabele met behulp van hypermoderne apparaten en systemen berekend. ‘Geen pijl te veel, hoor!’ Zo’n pak scherpe, aluminium pijlen op je bult is trouwens niet echt lollig en (soms) ook niet zonder gevaar. Stel je valt. Pijl valt uit je zak en verkeerd ... Glad immers.

De inrichters en kwartiermakers verlaten - met een ‘tot morgen’ - ook het gigantische pand.

In genoemde bossen is het glad - we zeiden het al - en oppassen. Gestrooid wordt er niet, het parkoers is zeer technisch - draaien en soms keren - en de per vrachtwagen (Van der Wal) meegeesleepte, niet al te brede brug, verbindt al beide oevers van de brede sloot parallel de Sluitgatweg. De een zal er met gezwinde vaart overheen vliegen, de ander stapt af en wandelt behoedzaam, fiets onder de arm, naar de andere kant, zich het vege lijf reddend ... In slootjes met steile wand waar je over een dammetje moet, steken we ter bescherming van het fietsende volk, ‘pasopbordjes’ in de grond en hangen we er een paar meter lint op.

Twee uur verder is er in de aankomst- en vertrekhal bij Van Bodegom poeroet uit karton (chocolademelk) en speculaas. We naderen per slot Sintnicolaas. De fietsen zijn dusdanig vuil dat we ze hier laten, maar de hoeveelheid blubber is niets vergeleken bij wat ons te wachten staat morgen.

Om acht uur zondagochtend 12 november - vroeger gaat mijn waarneming niet - is er al danig actie. Genoemde inrichters & etaleurs zijn druk, oude bekenden en jonge inschrijfdames melden zich net als verkeersregelaars en andere overstekers en als je goed luistert hoor je de koffie stuiten en pruttelen in de percolator. De geur gaat geheel verloren in de gigantische hallen, waar ook nu een opgewekte heer en mevrouw Van Bodegom belangstellend rondstappen, hier en daar een handje bijstekend. Niets is hen te veel, je kunt met alle vragen terecht en het improvisatievermogen (en de mogelijkheden) lijkt onbegrensd.

De route die we gaan verkennen is afgelopen nacht dusdanig berekend dat het een ijsbaan lijkt. Niet van ijs, maar van prut. Staat er op een echte ijsbaan zo dicht op de baan echter geen boom, hier klapwiekt het ervan, kenmerk van een bos, dat wel, maar wel heel dicht naast en soms *op* het pad. Gelukkig heb ik een smal stuur, tegenwoordig zie je op mountainbikes anderhalve meter brede sturen. Hoe zo’n bos door? Tot overmaat van ramp lijken die bomen ook nog allemaal op elkaar, dus je hebt geen idee hoever je bent, waar je uithangt en hoeveel route je al hebt afgelegd en wat er nog moet. Het scherpje op je stuur zit al ploeterend onder de blubber, je schoenen, crank, trappers, de ketting en niet te vergeten je kleding ook. Kilo’s prut. Wonder boven wonder schakelt het karretje nog normaal. Hier en daar verschijnt er een zwarte spat op je toet. De gedachten dwalen af naar knorrige varkens, zich lustig wentelend in de drek in dit aardse tranendal.

Na terugkomst, een papieren emmertje percolatorleut en twee krentenbollen later, opnieuw de jungle in. De deelnemers - 296 - zijn allemaal verdwenen en leveren een harde strijd met de benen, blubber, de bagger en de bomen in de donkere bossen. Die 296 is voor sommigen een teleurstelling. Is de oorzaak een (te) geringe publiciteit (site) of heeft men zich laten afleiden door de weersvoorspellingen: in de middag hagelbuien & windstoten? Gezien *die* verwachting is 296 zo slecht nog niet.

We gaan de boel - lege zak op de rug - weer opruimen. De hemel is onheilspellend, donkere wolken drijven dreigend daarboven en ondanks de centrale-klimaatverwarming is het fris. 'Gelukkig' is het meeste hemelwater vannacht gevallen en 'gelukkig' zijn we al nat, vies en smerig (en koud) Een dag later staat er een verontrustend bericht in de krant: *'bodemdaling in de Wieringermeer waarschijnlijk veroorzaakt door grote aantallen fietsers'*.

De koek-en-zopiebemannig, al die tijd vermaakt door en in gezelschap van een al wat ouder erelid, worden door het laatste plukje pijlenvegers al bibbertandend bedankt voor hun hulp en aanwezigheid net als de dames en heren van de EHBO, onder wie de ons zeer bekende en geliefde Hannie de Jonge.

De wel heel forse hogedrukwaterstraal uit een heus Bodegomapparaat spuit je fiets tot glimmens toe schoon, maar thuis volgt pietepouterig de nabehandeling. Denk aan de ketting! Het ding roest waar je bij staat.

De MTB-in-de-verloting gaat naar de 22-jarige Mitchel Sweep uit Winkel. Het joch is er verdomd blij mee. (adep)